

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.309 van 20 mei 1997
in de zaak A. 72.703/VII-15.077.**

In zake : Eric WINDELS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwer-
king,
die woonplaats kiest bij
Advocaten St. GEHLEN en L. VAN HOUT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Bernardusstraat 98.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 31 december
1996 namens Eric WINDELS werd ingediend door Advocaat
E. BREWAEYS om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van :

"het besluit, vervat in de brief van 8 november
1996, van de Heer Staatssecretaris voor Ontwikke-
lingssamenwerking, waarbij verzoeker wordt aangeduid
tot opdrachthouder bij het Algemeen Bestuur voor
Ontwikkelingssamenwerking, en wordt aangesteld op de
algemene directie 'Directie Bilaterale hulp' en
waarbij eveneens wordt gesteld dat indien verzoeker
meent geen gevolg te kunnen geven aan deze aandui-
ding, deze beslissing zal worden beschouwd als een
uitdrukking van zijn wil een eind te stellen aan zijn
diensten bij de coöperatie, zodat zijn diensten bij
de coöperatie een eind zullen nemen";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 21 februari 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 maart
1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat J. PUTZEYS die, loco Advocaten St. GEHLEN en
L. VAN HOUT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is met ingang van 19 december 1976
benoemd als lid van het aanvullend personeel van de
coöperatie met de ontwikkelingslanden. Bij ministerieel
besluit van 3 mei 1995 wordt hij met ingang van
1 januari 1995 benoemd tot lid van het kaderpersoneel in
de betrekkingen van lange duur. Sinds 28 november 1994
is hij sectiehoofd te Paramaribo in Suriname.

1.2. In een nota van 1 maart 1996 gericht aan de Administrateur-generaal van het ABOS, deelt de Staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking mee dat hij beslist heeft dat de personen die op 30 juni 1996 meer dan 5 jaren ononderbroken dienst hebben gedaan in de secties zullen worden teruggeroepen naar het ABOS. In die nota wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker om die reden wordt teruggeroepen maar dat hij zijn post pas zal verlaten nadat zijn opvolger ter plaatse zal zijn aangekomen.

Deze beslissing wordt op 22 maart 1996 aan de Belgische Ambassade te Paramaribo meegedeeld. Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat de terugroeping voor verzoeker geen garantie inhoudt dat hij zal worden heraangesteld bij het ABOS of bij een ander coöperatieproject.

Nog diezelfde dag antwoordt verzoeker per fax aan de Staatssecretaris dat hij geen enkel probleem heeft in zoverre die beslissing zijn persoon betreft. Hij stelt verder dat hij van plan is te verzaken aan enige aanstelling tot opdrachthouder of in een samenwerkingsproject, en eerder reïntegratie te zoeken in de openbare sector en hij besluit dat hij zich probleemloos zal schikken naar ieder volgende beslissing en administratieve regeling daarvan.

1.3. Op 4 september 1996 wordt verzoeker gevraagd om zeer dringend te laten weten of hij kandidaat is voor een functie als opdrachthouder bij het ABOS. Verzoeker antwoordt onmiddellijk dat hij geen kandidaat is voor een dergelijke functie.

Desalniettemin laat de Staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking met een nota van 18 oktober 1996 aan het ABOS weten dat hij akkoord gaat met de door het bestuur gedane voorstellen voor aanwijzing tot opdrachthouder bij het ABOS van onder meer verzoeker. Hij stelt uitdrukkelijk dat degenen die hun affectatie weigeren als ontslagnemend moeten beschouwd worden.

1.4. Met een schrijven van 8 november 1996 wordt verzoeker meegedeeld dat hij is aangewezen in de hoedanigheid van opdrachthouder bij het ABOS. Hij wordt ervan verwittigd dat indien hij meent geen gevolg te kunnen geven aan die aanwijzing, dat zal beschouwd worden als de uitdrukking van de wil van verzoeker om een eind te stellen aan zijn diensten bij de coöperatie en dat in dat geval zijn diensten bij de coöperatie een eind zullen nemen na verloop van het minimum ter beschikking houden. Er wordt hem gevraagd zijn beslissing vlug mee te delen.

Dit is de beslissing waarvan de schorsing wordt gevraagd.

1.5. Op 21 november 1996 antwoordt verzoeker dat hij geen gevolg kan geven aan zijn aanwijzing als opdrachthouder bij het ABOS. Hij stelt expliciet dat dit geen uitdrukking is van zijn wil om een einde te stellen aan zijn diensten bij de coöperatie.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 1, 23 en 2 (lees 24) van het koninklijk besluit van 10 april 1967 houdende het statuut van het personeel van de technische samenwerking; dat hij daarbij nader betoogt wat volgt :

"Krachtens deze statutaire bepaling worden de leden van het aanvullend personeel, waaronder verzoeker, benoemd voor onbepaalde duur. Op grond van artikel 23 kan die dienstperiode worden beëindigd om gezondheidsredenen, om veiligheidsredenen of om aan de coöperatie inherente redenen.

Artikel 24 voorziet ook de mogelijkheid van beëindiging van de dienstperiode wegens beroeps- of morele ongeschiktheid, of in het kader van een tuchtprocedure.

Deze beëindigingsvoorwaarden zijn uiteraard in casu niet voorhanden.

De verwerende partij schendt deze statutaire bepalingen doordat zij in de weigering van verzoeker om de aanduiding te aanvaarden een nieuw motief blijkt te zien dat haar moet toelaten om aan de diensten een einde te stellen";

2.2.2. Overwegende dat verzoeker de schorsing vraagt van de beslissing, vervat in de brief van 8 november 1996 waarbij hij wordt aangewezen tot opdrachthouder bij het ABOS en waarbij tevens wordt gesteld dat indien hij geen gevolg geeft aan deze aanwijzing hij geacht zal worden een einde te willen stellen aan zijn diensten bij de coöperatie, zodat deze diensten zullen worden beëindigd; dat de bestreden beslissing dus niet de beëindiging lijkt te betreffen van zijn "dienstperiode"; dat die beëindiging verzoeker reeds was meegedeeld op 22 maart 1996 en dat hij daar trouwens geen moeite mee blijkt te hebben gehad vermits hij in zijn fax van 22 maart 1996 uitdrukkelijk verklaarde dat "hij er geen enkel probleem mee heeft";

Overwegende dat de artikelen 23 en 24 die verzoeker geschonden noemt behoren tot "titel IV - Over de dienstperiodes" van voormeld koninklijk besluit en bepalen om welke redenen er vroegtijdig een einde kan worden gesteld aan de dienstperiodes; dat zij niets bepalen over het belast worden met zendingen bij het ABOS noch over de wijze waarop de diensten bij de coöperatie zelf kunnen worden beëindigd; dat voorts, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, verzoeker niet aangeeft op welke wijze het artikel 1 van het

genoemde koninklijk besluit zou zijn geschonden; dat het middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 61 van het voormeld koninklijk besluit van 10 april 1967; dat hij daarbij uiteenzet wat volgt :

"Krachtens deze statutaire bepaling kan aan de dienst van de leden van de coöperatie een einde worden gemaakt op hun aanvraag.

Het is klaarblijkelijk dit procédé dat de verwerende partij op een handige wijze poogt in het leven te roepen. Het niet ingaan op de nieuwe aanduiding, waarvoor verzoeker voorafgaandelijk liet weten geen kandidaat te zijn, zou worden beschouwd als de uitdrukking van de wil een einde te stellen aan de diensten bij het ABOS, en zou dus worden gelijkgesteld met een aanvraag tot beëindiging van deze diensten.

Een aanvraag impliceert dat deze spontaan uitgaat van de betrokkene, en niet als het ware wordt afgedwongen of minstens vermoed. Een aanvraag tot beëindiging van de diensten moet worden gelijkgesteld met een afstand, en deze wordt nooit vermoed";

2.3.2. Overwegende dat voormeld artikel 61 bepaalt dat aan de dienst van de leden van het aanvullend personeel een einde wordt gemaakt onder meer "op hun aanvraag"; dat zoals de verwerende partij terecht opmerkt dit artikel 61 niet toepasselijk lijkt op verzoeker omdat het betrekking heeft op de leden van het aanvullend personeel en verzoeker tot het kaderpersoneel behoort; dat evenwel dezelfde regel voor de leden van het kaderpersoneel in artikel 69 van voormeld besluit voorkomt; dat, aangezien duidelijk is wat verzoeker bedoelt, namelijk dat men op een onjuiste manier toepassing wil maken van de in het statuut bepaalde mogelijkheid om de dienst te beëindigen op aanvraag van de betrokkene, hij geacht kan worden eigenlijk de schending te willen aanvoeren van artikel 69;

Overwegende echter dat, zelfs indien men dit aanneemt het middel nog niet ernstig bevonden kan worden, om volgende redenen : er is op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog niet effectief toepassing gemaakt van de genoemde mogelijkheid om verzoekers diensten te beëindigen; weliswaar zegt de Staatssecretaris in zijn nota van 18 oktober 1996 aan het ABOS dat zij die de dienstaanwijzing die hun is toegekend weigeren moeten worden beschouwd als ontslag-nemend en wordt verzoeker er in de brief van 8 november 1996 op gewezen dat ingeval hij geen gevolg geeft aan zijn aanwijzing als opdrachthouder bij het ABOS, zijn diensten bij de coöperatie een eind zullen nemen, na verloop van het minimum ter beschikking houden, met toepassing van de artikelen 62 en 75 van het statuut, maar daardoor lijkt er nog niet effectief een einde gesteld aan zijn diensten; hoogstens kan worden gezegd dat de Staatssecretaris daardoor duidelijk heeft gesteld welke de gevolgen zullen zijn van een eventuele weigering; de eigenlijke beslissing waarbij een einde aan zijn diensten wordt gesteld moet nog genomen worden en is trouwens afhankelijk van de houding die verzoeker aanneemt; vermits de gewraakte beslissing verzoekers diensten niet beëindigt lijkt zij artikel 69 van het statuut niet te kunnen schenden;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twintig mei 1900 zevenennegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.